ROČNÍK VI | květen–červen 2026

Farní listy

Luhačovice a Pozlovice

> Začněte tím, co je nezbytné. Pak dělejte to, co je možné. A najednou zjistíte, že děláte nemožné.
>
> Sv. František z Assisi

Měsíc květen je čas, kdy příroda kolem nás rozkvétá a my jsme v tyto dny zváni k setkání s Pannou Marií a k vnitřní obnově. Maria neoslňovala velkými činy v očích světa. Její velikost spočívala v prostém „ano", které vyslovila Bohu bez jistoty, co přijde. V tom je její síla – důvěra i v nejistotě. Kolikrát i my stojíme před situacemi, kterým nerozumíme, a přesto jsme pozváni věřit. A právě v těchto malých „ano" se rodí velké věci.

Maria je inspirací i pro nás. Její postoj k životu má překvapivě praktický rozměr:

1. Důvěra i v nejistotě – Maria přijala situaci, které plně nerozuměla. Učí nás, že ne všechno musíme mít pod kontrolou – někdy je důležité udělat krok vpřed s důvěrou.

2. Pokora bez ponižování se – Nevyvyšovala se, ale znala svou hodnotu. Pokora neznamená myslet si o sobě méně, ale vidět pravdivě své místo v životě.

3. Schopnost naslouchat – Maria „vše uchovávala v srdci a rozvažovala o tom". V době hluku a spěchu je to výzva: zastavit se, přemýšlet, nejednat ukvapeně.

4. Věrnost v těžkých chvílích – Zůstala i pod křížem. Připomíná, že skutečná láska neutíká, když přijdou problémy.

5. Služba druhým – Její život byl zaměřený na druhé – diskrétní pomoc, ochota být tam, kde je potřeba.

Bože, děkuji Ti za příklad Panny Marie, za její tichou víru a důvěru. Nauč mě říkat své „ano" i tehdy, když nerozumím všemu, co přichází. Dej mi srdce pokorné, trpělivé a otevřené, abych dokázal(a) sloužit druhým s láskou. Ať v každodenních maličkostech roste dobro, které má smysl. Amen.

P. Jan Ston

MODLITBA PAPEŽE LVA XIV. K ROKU SVATÉHO FRANTIŠKA

Svatý Františku, náš bratře, ty,
který jsi před osmi sty lety šel vstříc
sestře smrti jako smířený člověk,
přimlouvej se za nás u Pána.

Ty, který jsi v Ukřižovaném
u svatého Damiána našel pravý
pokoj, nauč nás hledat v něm pramen
veškerého smíření, jež boří
všechny zdi.

Ty, který jsi neozbrojený
překročil hranice války
a neporozumění, dej nám
odvahu stavět mosty tam,
kde svět staví hranice.

V této době, sužované konflikty
a rozdělením, pros, abychom
se stávali tvůrci pokoje:
neozbrojenými a odzbrojujícími svědky
pokoje, jenž pochází od Krista.

Amen.

Jubilejní rok svatého Františka

Svatý otec vyhlásil Jubilejní rok svatého Františka u příležitosti 800. výročí úmrtí sv. Františka z Assisi. Jubileum potrvá do 10. ledna 2027 a má být časem duchovní obnovy, návratu k evangeliu a inspirace františkánským ideálem pokoje, chudoby a bratrství.

Tento jubilejní rok je určen především členům františkánských rodin – Řádu menších bratří, klarisek, františkánských terciářů i dalších společenství inspirovaných spiritualitou sv. Františka. Zároveň je však otevřen všem věřícím, kteří chtějí čerpat z jeho odkazu.

Součástí jubilea bude také možnost získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek, svátost smíření, eucharistie, modlitba na úmysl Svatého otce. V rámci oslav výročí se chystá mnoho důležitých událostí pro poutníky a věřící z celého světa.

Mezi 22. únorem a 22. březnem 2026 byly ostatky svatého Františka z Assisi přeneseny z krypty a vystaveny u papežského oltáře v dolním kostele baziliky sv. Františka, nad kryptou, kde světec odpočívá.

Měli jsme to štěstí, že naše farní pouť vedla právě sem, a to ve dnech 12. a 13. března, takže jsme se této mimořádné události mohli účastnit.

Rozsáhlý liturgický a modlitební program se bude odehrávat po celý rok ve františkánských chrámech, bazilikách a místech spojených s životem sv. Františka.

Nejbližšími místy v našem okolí jsou: kostel Zvěstování Panny Marie v Uherském Hradišti, Kostel Povýšení sv. Kříže v Kroměříži, Kaple sv. Antonína na Antonínku. Více na webu *frantisek800.cz.*

Dopis papeže Lva XIV. k roku svatého Františka

„Naše sestra smrt“, zvolal svatý František 3. října 1226 v Porziuncule, když jí šel vstříc jako člověk, který konečně nalezl pokoj. Uplynulo osm století od smrti Chudého z Assisi, který výraznými písmeny vepsal Kristovo slovo spásy do srdcí lidí své doby. Když si připomínáme významné výročí 800 let od jeho smrti, chci se duchovně připojit k celé františkánské rodině a ke všem, kdo se zúčastní připomínkových akcí, v naději, že poselství pokoje najde hluboký ohlas v dnešní církvi a společnosti.

Na počátku svého života podle evangelia uslyšel František povolání: „Pán mi zjevil, abychom používali tento pozdrav: ‚Pán ti dej svůj pokoj‘“. Těmito stručnými slovy předává svým bratřím a všem věřícím vnitřní úžas, jež evangelium vneslo do jeho života: pokoj je souhrnem všech Božích darů, darem, který sestupuje z výšin. Jak iluzorní by bylo myslet si, že jej lze vybudovat pouze lidskými silami! A přesto je to aktivní dar, který je třeba přijímat a žít každý den.

Je to stejný pozdrav, kterým o Velikonocích vzkříšený Pán oslovuje své učedníky, vystrašené a uzavřené ve Večeřadle: „Pokoj vám“. Nejedná se o zdvořilostní frázi, ale o pevné oznámení Kristova vítězství nad smrtí. Jako hlas andělů o Vánoční noci – „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, které on miluje“ – tak pokoj, který Serafický otec ohlašuje, je ten, který Kristus sám zvěstoval na nebi a zemí.

V této době, poznamenané mnoha válkami, jež vypadají, že nemají konce, vnitřními a sociálními rozkoly, které vyvolávají nedůvěru a strach, on nepřestává mluvit. Ne proto, že by nabízel technická řešení, ale proto, že jeho život ukazuje pravý zdroj pokoje.

Františkánské chápání pokoje a míru se neomezuje na vztahy mezi lidmi, ale zahrnuje celé stvoření. František, který nazývá Slunce „bratrem“ a Měsíc „sestrou“ a v každém stvoření rozpoznává odraz božské krásy, nám připomíná, že se pokoj musí rozšířit na celou rodinu stvoření. Tato intuice rezonuje s obzvláštní naléhavostí v naší době, kdy je náš společný domov ohrožen a trpí vykořisťováním. Smíření s Bohem, mír mezi lidmi a se stvořením jsou neoddělitelné rozměry jediného povolání k univerzálnímu smíření.

Drazí bratři, kéž příklad a duchovní odkaz tohoto světce, silného ve víře, pevného v naději a horlivého v činorodé lásce k bližním, vzbudí v každém z nás přesvědčení, jak je důležité důvěřovat v Pána, žít život věrný evangeliu, přijímat a osvětlovat vírou a modlitbou každou životní situaci a každý čin.

V tomto milostivém roce vám chci svěřit modlitbu, aby nám všem svatý František z Assisi i nadále vléval dokonalou radost a svornost (viz 2. strana tohoto čísla).

S těmito pocity vyjadřuji upřímná přání všeho dobrého zejména vám všem, kteří následujete charisma Chudého z Assisi, a všem, kteří si budou různými způsoby připomínat výročí jeho smrti, a ze srdce vám uděluji apoštolské požehnání.

Z Vatikánu, 8. ledna 2026
Lev pp. XIV.

Farní pouť do Assisi

Co se poutníků nejvíce dotklo

„Farní pouť do Assisi – místa, kde odpočívají velcí svědci víry – svatí František z Assisi, Klára a Carlo Acutis, byla protkána mnoha silnými okamžiky. Přesto jeden z nich ve mně zůstává zvlášť hluboce – chvíle zvláštního klidu, krásy a pocitu blízkosti nebe, kterou jsem prožila v den našeho odjezdu. Páteční ráno jsme začali mší svatou v kostele, kde právě odpočívá svatý Carlo Acutis. Už samotná přítomnost tohoto mladého světce, jehož víra byla tak živá a současná, vnášela do liturgie zvláštní hloubku. Bylo to místo, kde se člověk přirozeně zastavuje a uvědomuje si, že svatost není vzdálený ideál, ale něco velmi blízkého a dosažitelného. Po mši jsme dostali několik hodin osobního volna. Vydala jsem se na kopec k hradní pevnosti Rocca Maggiore. Cesta vedla mezi olivovníky a probouzející se jarní přírodou. Všude kolem plno jarních kytiček, kvetoucích stromů, ptáci zpívali a slunce příjemně hřálo. Každý krok jako by mě vzdaloval od ruchu světa a přibližoval k ráji. Když jsem došla nahoru, otevřel se přede mnou nádherný výhled do krajiny. Pode mnou se rozprostíralo údolí se všemi těmi posvátnými místy, která jsme navštívili a za mnou se vlnily hřebeny hor. Nad údolím pode mnou se vznášel jemný pás bílých obláčků. V tu chvíli jsem měla zvláštní pocit – jako bych se dotýkala něčeho, co nás přesahuje. Jako bych na okamžik ‚ochutnala nebe'. V probouzející se přírodě, ve světle slunce a v kráse stvoření jsem zakusila hluboký pokoj. Assisi je místem, kde odpočívají velcí světci, ale právě v této nenápadné chvíli jsem si uvědomila, že Bůh promlouvá

i skrze obyčejnou krásu světa. A možná právě tehdy, když se zastavíme a necháme se jí oslovit, jsme Mu nejblíže.“

„V klášteře San Marco ve Florencii, kde jsou fresky andělského dominikána Fra Angelica, byl prostor k osobní modlitbě růžence, čas k rozjímání a také jsme si mohli prohlédnout v každé mnišské cele jeho okna do věčnosti. Další úžasné místo je určitě kostel Santa Maria Novella, kde jsou fresky Giotta, Masacia a dalších umělců, a také kostel Santa Croce, kde jsou pochováni Michelangelo, Rossini, Galileo a další světově známí umělci. Tato všechna místa byla ve Florencii, ale určitě je velmi silným místem i Siena, kde jsme více osobně poznali sv. Kateřinu Sienskou a v neposlední řadě Assisi. Vidět ostatky sv. Františka z Assisi, sv. Kláry a sv. Carla Acutise v těsné blízkosti jsou silnými momenty na celý život.“

„Hrob Carla Acutise – vzhledem k tomu, že mám tři děti už ne úplně malé, tak mi bylo toto setkání velmi blízké. Bylo to pravé místo pro mé prosby, které jsem zde odevzdávala za své děti a děti mých přátel a kamarádů.“

„Město Siena ve kterém žila sv. Kateřina Sienská. Její život a spojení s Kristem pro mě bylo na těchto místech silné a hmatatelné.“

Dále účastníci zmínili vystavené tělo svatého Carla Acutise, sv. Františka, město Assisi, San Damiano a poustevnu.

Všechna temnota světa nemůže uhasit světlo jediné malé svíčky.
Sv. František z Assisi

Návrat poutníků z Assisi

Je půl druhé v noci, vracíme se domů z Assisi, sedím v autobuse a nemůžu spát. Myšlenky se mi honí v hlavě a přemýšlím, co mi ta pouť přinesla. Je toho hodně a je to čerstvé. Možná, a jsem si tím docela jistá, že nečekaný moment, který se mně a Janě stal, mě donutil víc přemýšlet. Jak je ten Pán Bůh nevyzpytatelný! I myslet mě nutí.

Zastavili nás dva reportéři ze slovenské televize Markíza a vyslovili otázku, co jsme tady od toho očekávali. Jak mi to teď dochází. Pán Bůh nám víc a víc otvírá oči. Po tolika letech vystavuje ostatky sv. Františka. Proč teď? Co tím chce vlastně říci?

Sv. Františka vnímám jako opak dnešních lidí. Chceme víc a víc, chceme být především bohatí, ale ne na duši. František se narodil do bohaté rodiny, vše co na tehdejší poměry chtěl, mohl mít možná beze snahy. On to vlastně otočil, začal to vnímat očima chudých lidí, spadl na dno, aby ukázal tehdejšímu i dnešnímu světu, co je důležité.

Je to láska, myslet srdcem. Bůh je láska – mateřská, partnerská, prostě lidská. Jak je to jednoduché, a přece těžké. Myslet na starší lidi, kteří zůstali třeba na této pouti někde vzadu, obejmout mamku nebo syna a mlčet.

Bože, děkuji, že jsi našel způsob, jak mě donutit myslet, a že sv. František, sv. Klára a novodobý sv. Carlo byli a teď už vím, jsou pořád s námi.

Děkuji vám všem za krásné dny a už se chystám spát, protože je půl třetí a slyším, jak všichni spokojeně oddychujete.

Mirka

Seznamte se s knihou *Kvítky svatého Františka*

Kniha Kvítky svatého Františka vznikla pravděpodobně ve 14. století a obsahuje soubor krátkých příběhů ze života svatého Františka z Assisi a jeho prvních bratří.
Jednotlivé příběhy jsou stručné a velmi výstižné. Ukazují, jak František a jeho společníci přemýšleli, modlili se a reagovali v konkrétních situacích a místo složitých vysvětlení nabízejí konkrétní pohled na to, co znamená žít víru jednoduše, pravdivě a s důvěrou.
Najdete zde témata, která jsou překvapivě aktuální: pokoru, zápas s vlastní slabostí, radost z maličkostí i odvahu spolehnout se na Boha víc než na sebe.

JAK BRATR MASSEO ZKOUŠEL SVATÉHO FRANTIŠKA

Kdysi svatý František pobýval v klášteře Porciunkule s bratrem Masseem z Marignana, mužem velké svatosti, rozlišování a daru rozmlouvání o Bohu; proto ho měl svatý František velmi rád. Jednoho dne se František vracel z lesní houštiny, kde se modlil. A když vycházel z lesa, bratr Masseo chtěl vyzkoušet, jak je pokorný. Vyšel mu tedy naproti a jakoby posměšně se ho zeptal: „Proč za tebou? Proč za tebou?“
Svatý František na to: „Jak to myslíš?“ Bratr Masseo odvětil: „Proč jdou všichni za tebou a každý tě chce vidět, slyšet a poslouchat? Vždyť nemáš hezkou postavu, nejsi vzdělaný ani urozený… Čím vlastně lidi tak přitahuješ?“
Když to svatý František uslyšel, zaradoval se v duchu, obrátil tvář k nebi a dlouho tak setrval, s myslí pozdviženou k Bohu. Jakmile opět přišel k sobě, poklekl a vzdal Bohu chválu a dík. Potom se s velkou horlivostí ducha obrátil k bratru Masseovi a řekl: „Chceš vědět, proč za mnou? Chceš vědět, proč zrovna za mnou? Chceš vědět, proč jdou všichni lidé za mnou? Toto jsem vyčetl z očí Nejvyššího Boha, který vidí dobré i zlé po celém světě: Jeho nejčistší oči nenašly mezi hříšníky většího bídáka, nikoho ještě neschopnějšího ani většího hříšníka, než jsem já. Pro své podivuhodné dílo, které zamýšlí vykonat, nenašel na celé zemi bídnějšího stvoření. A právě proto si vyvolil mě, aby zahanbil každou vznešenost, velikost, sílu, krásu a světskou moudrost, čímž by se prokázalo, že veškerá ctnost a všechno dobré pochází od něho, nikoli od tvorů, a proto se žádný člověk nemůže před jeho tváří vynášet. Ale kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu, jemuž patří všechna čest a sláva až naveky.“
Tváří v tvář této pokorné a horlivé odpovědi zůstal bratr Masseo dočista zkoprnělý: Teď už věděl jistě, že svatý František má vskutku pevný základ pokory.
Ke chvále Ježíše Krista a chudičkého Františka. Amen.

Rozhovor s bývalým kaplanem P. Martinem Vévodou

Otče Martine, v Luhačovicích jste působil přesně před dvaceti lety, v letech 2006 až 2007 jako novokněz. Předtím jste byl jáhnem v Otrokovicích. Vzpomenete si ještě na své první dojmy, když jste se dozvěděl, že nastupujete jako kaplan právě k nám?

Opravdu už si na to moc nevzpomínám, spíš jen takové až úsměvné drobnosti. V Otrokovicích jsem chodil každý týden k madam Sedláček, která měla „za tři sto", na francouzštinu. Zajímalo jí, kde budu působit jako kaplan a jestli budu i nadále dojíždět. Říkal jsem jí, že asi už ne, protože budu mít problém s dojížděním a když vyšlo najevo, že budu v Luhačovicích, říkala mi, že to není tak daleko a že bych dojíždět přeci jen mohl.

Když jsem z „hektických" Otrokovic přišel do „lázeňských" Luhačovic, připadalo mi, že tam nějak nepatřím, ale rád jsem to přijal, že je asi dobře, abych rok zůstal v lázních.

Zažil jste u nás období svého prvního kněžského působení, máte nějaký silný moment, který ve Vás zůstal dodnes? A je něco, co jste si odnesl do svého dalšího působení?

Jistě to bylo spoustu krásných událostí i hodně lidí, kteří pomáhali ve farnostech, za to jsem vám stále vděčný!

Zvlášť při této otázce bych chtěl zmínit náboženství. V Luhačovicích a okolí jsem učil 7 hodin týdně. Myslím, že to není tak velké číslo, a přesto jsem nikde jinde tolik hodin neučil. Výjimečné bylo učit ráno v sedm hodin téměř 30 žáků v 9. třídě, pravda – pokaždé někdo chyběl, ale i tak jsem v náboženství už nikdy tolik žáků neměl. A oni už si z toho nic nemohou pamatovat, protože měli takového nezkušeného a na učení málo nadaného katechetu. V Ludkovicích jsem s dětmi hrál po vyučování fotbal a v Pozlovicích mě prvňáčci naučili hrát hoňku na kopřivu. V Pozlovicích jsem měl mít podle učitelek hodné prvňáčky a zlobivé páťáky. Tak na učení pozlovských páťáků jsem se každý týden těšil nejvíce, byli mojí nejoblíbenější třídou. U prvňáčků jsem však došel k závěru, že už takové malé děti nikdy učit nebudu. Kdejaká maminka, která chodila do náboženství, si s nimi umí poradit lépe. Vůbec jsem si s nimi nevěděl rady a některým jsem tím jistě i ublížil, protože moje nezkušenost byla ohromná.

Silný moment: Jistě si to pamatujete, kdo jste tam byli, když jsme jeli na výlet z náboženstvím na sv. Antonínka. Prožili jsme tam krásný půlden a potom jsme šli pěšky na vlak, který nikomu zázračně neujel. Kdo tam byl, ať zavzpomíná, ale je to už skoro 20 let...

V červnu budete slavit dvacet let kněžské služby, kterou jste startoval právě v našich farnostech. Jaká byla Vaše další cesta?

V každé farnosti, kde jsem mohl být, jsem byl rád, potkával jsem tam krásné osobnosti a vnímal jsem Boží blízkost.

Z Luhačovic jsem se na rok přesunul do Zábřeha na Moravě. Odtud se dojížděl ještě do dalších tří farností (Klášterec, Jedlí a Svébohov). Tehdy v Jedlí na sv. Martina nasněžilo hodně sněhu a my jsme tam s otcem Pavlem Kaškou, který byl vedle v Šumperku, natočili nový díl seriálu Pata a Mata. Potom jsem byl dva roky kaplanem v Drahotuších, odtud se jezdilo ještě do pěti dalších farností: Jezernice, Loučka, Podhoří, Potštát a Partutovice. V roce 2010 jsem se vrátil do Luhačovského Zálesí a devět roků jsem byl farářem ve Velkém Ořechově. Nyní, od roku 2019, jsem ve Zdounkách, a tak jsem se vrátil téměř do rodného kraje. Jestliže na Ořechovém jsem měl skvělého předchůdce v kněži svaté pověsti P. Antonínovi Šuránkovi, který tam požehnaně působil „za trest" v letech 1950–1951, než byl uvězněn v internačním táboře pro kněze v Želivu, tak ve Zdounkách mám takového přímluvce v nebi také, neboť zde před 415 lety působil sv. Jan Sarkander. Zde ve Zdounkách však lidé mají v úctě i další významnou kněžskou osobnost P. Vojtěcha Krále, který později působil i v Luhačovicích. Ze Zdounek ještě dojíždím do farností Roštín, Litenčice a Hoštice.

V roce 2018 jste se stal spolu s dalšími kněžským spolupracovníkem Salesiánů Dona Boska. Je to nová forma spolupráce i pro zlínskou komunitu salesiánů. Můžete nám prosím přiblížit, proč jste se pro tuto službu rozhodl a co vše to obnáší?

Don Bosko mi byl vždycky blízký. Po maturitě, než jsem byl v semináři, jsem mohl rok žít a pracovat v salesiánském středisku v Ostravě a z dosavadního života z mnoha farností jsem salesiánské spolupracovníky a jejich práci znal. Naléhavá potřeba modlit se a pracovat pro mládež zvláště nejchudobnější, za kterou se salesiáni denně modlí, mě hodně inspirovala. Jakmile se tedy naskytla příležitost být salesiánským spolupracovníkem knězem, rád jsem ji přijal. Vzhledem k tomu, že každý z nás kněží, kteří jsme spolupracovníci, máme své pastorační povinnosti, nemůžeme nějak víc spolupracovat se zlínskou komunitou, ale ve Zlíně, jak v komunitě salesiánů, tak ostatních spolupracovníků, máme zázemí, jsme s nimi v kontaktu a vzájemně se podporujeme. Obecně platí, že jako spolupracovníci své salesiánské charisma uplatňujeme ve svých farnostech, kde žijeme.
Každý spolupracovník před slibem prochází obdobím formace zakončeným žádostí o přijetí do společenství a ostatní spolupracovníci ho přijímají, po slibu se potom dále scházíme zpravidla jednou za měsíc ve svém společenství k modlitbě a sdílení a doma pracujeme na salesiánském díle každý podle svých schopností a obdarování.
Zajímavostí je, že letos se slaví významné jubileum založení společenství salesiánských spolupracovníků, protože před 150 lety naše společenství založil sv. Jan Bosko a hlavní oslava tohoto výročí u nás proběhne 30. 5. 2026 v Praze Kobylisích.

Dvacet let kněžství je už delší doba. Za tu dobu jste jistě potkal mnoho různých lidí, což může být někdy i náročné. Jak nejraději „dobíjíte své baterie"?

Snad to nebude znít nějak okázale nebo typicky farářsky, ale já opravdu nacházím

odpočinek při modlitbě. Když jsem sám a udělám si čas na bytí s Pánem, tak se „dobíjím“, když mohu být při modlitbě s Pánem a se svými přáteli nebo při mši sv. zvlášť, když přijdou nějaké děti (jen tak, ne pouze z povinnosti), a takovou milost dostat, to vnímám jako dar, který nemám každý den.
Naopak, co mě nejvíc unavuje, to bývají všelijaké okázalé oslavy.

Prožíváme velikonoční dobu a budeme se připravovat na seslání Ducha Sv. Máte pro nás nějakou radu, povzbuzení, jak vytrvat v postním snažení, v práci na sobě?
Tady si vezmu na pomoc sv. Jana Boska a jeho známý výrok: „Buďte radostní, čiňte dobro a dobře si plňte své povinnosti!“ a nebo s malou obměnou na konci: „...a nechte vrabce cvrlikat!“

Někdy si také možná lámeme hlavu, jak se modlit k Duchu Svatému, když se převážně modlíme k Pánu Ježíši a Bohu Otci. Poradíte nám, jak více spolupracovat s Duchem Svatým v našem životě?
Náš duchovní život je dost intimní záležitost. Jedná se o záležitosti našeho srdce a našeho Pána a každé originální srdce bývá nastaveno nebo ladí k jinému způsobu modlitby, proto často nebývá snadné, aby se třebas jen dva, ač blízcí lidé v modlitbě sladili. Někdo má rád růženec, někdo breviář, někdo modlitbu chval, jiný jde rozjímat do ticha přírody, kde zároveň v tom tichu může být svědkem úžasného koncertu Božího stvoření, někdo jiný zase ve společenství slouží při modlitbě charismatickými dary Ducha Svatého, někdy si vezmeme Písmo svaté a sami či ve společenství rozjímáme. Jistě v našich farních společenstvích jsou i věřící, kteří mají s modlitbou problém a třeba se vůbec zmíněným způsobem nemodlí, někteří to neumí, jiní jsou natolik nemocní, že nejsou schopni, ale i oni jiným způsobem, třeba nějakým úkonem své vůle mohou dát Bohu najevo, že s ním počítají a že se mu obětují.
Já se rád modlím litanie k Duchu Svatému nebo svatodušní sekvenci, ale osobně si myslím, že každá (dobrá) modlitba je k Duchu Svatému, třeba i Zdrávas Maria, i Otče náš, protože Duch Svatý je tam, kde je Panna Maria a Ducha Svatého k sobě vábí pokorné srdce.
Důležité je nevytěsnit ve svém životě prostor pro modlitbu, bytí s Pánem, myslím, že tím Bohu více umožňujeme, aby si nás použil ke svému dílu, aby v našem životě Duch Svatý mohl konat své dílo.

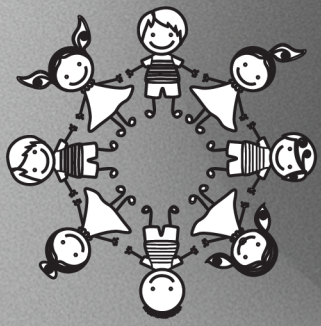
Děkuji za milé pozvání k tomuto rozhovoru a všechny zdravím!

P. Martin

Milý otče Martine, moc děkujeme za váš čas věnovaný rozhovoru a přejeme vám do dalších let v kněžské službě mnoho milostí, které vás naplní pokojem a radostí.

P. Martin je uprostřed

FarLístek

Příloha Farních listů věnovaná dětem

Největší tajemství v malém soustu

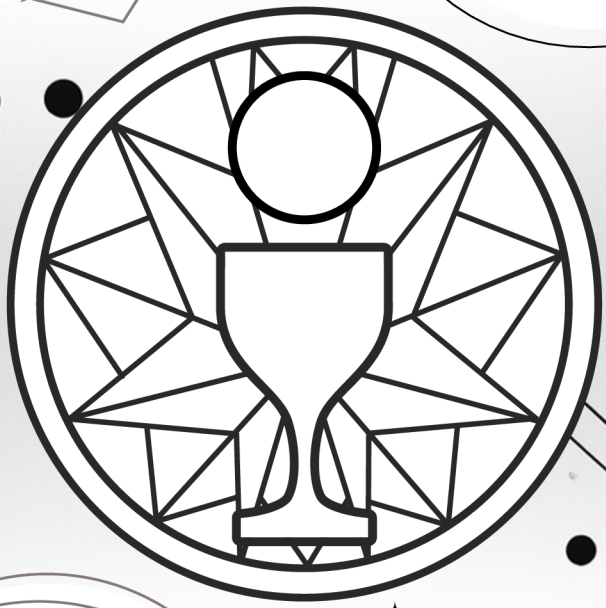
Ahoj kluci a holky!

Určitě už jste v kostele zažili spoustu věcí – zpívání, čtení z Bible nebo třeba ministranty, co zvoní na zvonky. Ale napadlo vás někdy, co je ten úplně **nejdůležitější moment celé mše**? Je to chvíle, kdy se v kostele rozhostí ticho a **kněz pozdvihne bílou hostii**. V tu vteřinu se totiž děje něco, co věda neumí vysvětlit, ale naše srdce to může cítit. Když kněz nad chlebem a vínem říká slova, která říkal Ježíš při poslední večeři, děje se zázrak. Je to největší tajemství na světě. **Není to už jen „kousek oplatky", ale stává se Ježíšovým tělem. Pán Ježíš chce být tak blízko každému z nás, že se promění v malý kousek chleba/oplatku** – ten okamžik se při mši svaté nazývá **proměňování**, abychom Ho mohli přijmout a tak se s Ním co nejvíc spojit.

V měsíci květnu budou v našich farnostech děti ze třetí třídy přijímat Pána Ježíše v Eucharistii poprvé. Pojďme si ji trochu přiblížit.
Na další straně je několik důležitých informací a jeden tip pro ty, kteří už Pána Ježíše přijímají. Obrázek uprostřed si můžeš vybarvit.

Slovo **EUCHARISTIE** znamená **DĚKOVÁNÍ**. Takže pokaždé, když jdeme k přijímání, říkáme Ježíši: „Děkuju, že jsi se mnou, že jsi za mě dal život a že mě máš rád.

PROČ ŘÍKÁME „**PŘIJÍMÁNÍ**“? Protože Ježíše přijímáme do svého srdce jako nejvzácnějšího hosta. On se stává naší součástí, abychom my mohli být víc jako On – laskaví, odvážní a plní lásky.

Když auto nemá benzín, nepojede. Když vy nebudete jíst, nebudete mít sílu si hrát. **Eucharistie je „jídlo“ pro naši duši.** Pomáhá nám třeba být trpělivější k sourozencům, pomáhat víc rodičům, mít v sobě radost, rozvíjet naše nadání a mnoho dalšího.

Tip pro Tebe

Až budeš po přijímání zpět v lavici, zkus si na chvilku zavřít oči a v duchu se modlit: **Pane Ježíši, jsem rád, že jsi u mě. Dej mi sílu...(doplň)**

První svaté přijímání

P. Josef Zelinka

Jako každý rok bude i letos brzy v našich farnostech první svaté přijímání. V Pozlovicích 24. 5. a v Luhačovicích 31. 5. Při té příležitosti nabízím zamyšlení o tom, jak vnímáme význam této svátosti v našem životě. Možná se některým věřícím snadno stane, že už chodí k přijímání tak nějak automaticky bez toho, že by mysleli na konkrétní přínos, který to může mít. Někdy se ale také najde člověk, který začne navštěvovat bohoslužby až v dospělosti a pro něj může být užitečné, když si může na těchto stránkách přečíst i základní věci ohledně svatého přijímání. Proto zde uvedu určitý přehled toho, co je dobré brát v úvahu.

Pán Ježíš ustanovil svaté přijímání během sváteční večeře, která byla součástí židovských velikonoc. Izraelský národ o těchto svátcích oslavuje vysvobození z egyptského otroctví. Symbolem vysvobození a ochrany Boží byl obětovaný beránek a Ježíš chtěl ukázat, že on sám se má stát beránkem obětovaným za naše vysvobození z otroctví hříchu a smrti. Proto svým učedníkům dal své obětované tělo a prolitou krev jako pokrm života věčného pod podobou chleba a vína. Jim pak dal pověření, aby to konali na jeho památku a prostřednictvím jejich nástupců se tak svaté přijímání mohlo dostat ve všech dobách ke všem věřícím. Ve svatém přijímání tedy jde o to, abychom pochopili, že když potřebujeme jíst a pít, abychom moli žít na tomto světě, podobně se potřebujeme sytit Ježíšovým obětovaným tělem a krví, abychom mohli žít naplno s Bohem.

Z toho pak vyplývá, v čem je pro nás svaté přijímání potřebné. Když se sytíme pro život věčný, osobně se spojujeme s živým Ježíšem. Vzhledem k tomuto spojení od něj dostáváme duchovní posilu ke konání dobra a dokážeme se lépe bránit vlivu zla a pokušení. Učení církve také uvádí, že se přitom očišťujeme od lehkých hříchů. Předpokladem k tomu je dobře na začátku mše využít úkon kajícnosti a s upřímnou lítostí si své hříchy přiznat.

Důležité je také dbát na podmínky, aby člověk mohl k přijímání přistoupit. Většina věřících zřejmě ví, že z úcty k Pánu Ježíši se nemá hodinu před přijímáním nic jíst a pít jen čistá voda. Pak je nutné nemít duši zatíženou těžkým hříchem. V opačném případě je třeba vykonat svátost smíření a mít poctivou snahu o nápravu. Nejčastější problém nastává, když muž a žena spolu žijí bez církevního sňatku a myslí si, že když se vyzpovídají, mohou jít i k přijímání. Pokud nehodlají změnit způsob svého života, nesplňují tím pádem podmínky k tomu, aby dostali rozhřešení a mohli jít k přijímání.

Některým věřícím ale možná uniká třetí podmínka, což obnáší věřit, že ve svatém přijímání je sice tajemným, skrytým, ale přitom skutečným způsobem přítomný živý Ježíš. K této svátostné přítomnosti dochází v okamžiku proměňování při mši svaté. V tom je také podstatný rozdíl mezi slavením Eucharistie a památkou večeře Páně v protestantských církvích, kde k proměňování nedochází. Tím pádem ani nejde o skutečné svaté přijímání.

Všem čtenářům přeji, aby nic z Božích milostí pramenících z Eucharistie nepřicházelo v našem životě nazmar.

Duch Svatý nás učí modlit se za druhé

Karolína K.

Blíží se slavnost Seslání Ducha Svatého. Možná si při ní představíme oheň, vítr a apoštoly, kteří najednou dostávají odvahu vyjít mezi lidi. Ale kdo je vlastně Duch Svatý a co znamená pro náš každodenní život?

Duch Svatý není neurčitá síla ani vzdálený symbol. Je to Bůh, který je nám blízko.

Ten, kdo v nás působí, i když to často nevidíme. Je nazýván Utěšitelem, protože přináší pokoj tam, kde je neklid. Je Průvodcem, protože nás vede v rozhodování. Připomíná nám, co je dobré, a dává nám sílu podle toho jednat.

Jeho působení bývá tiché. Nevnucuje se, netlačí. Spíš zve. Někdy jako jemné vnuknutí, jindy jako pokoj v srdci. Učí nás ztišit se, naslouchat a důvěřovat, i když nemáme všechno ve svých rukou.

Naslouchání Duchu Svatému

Jak ale poznat vnuknutí od Ducha Svatého v záplavě myšlenek, emocí a vjemů v našem nitru? Jacques Philippe ve své knize *Ve škole Ducha Svatého* uvádí několik kritérií, podle kterých se můžeme naučit rozpoznávat nezaměnitelný tón, kterým do našeho nitra Kristus promlouvá.

Prvním z nich je shoda s Boží vůlí. Duch Svatý si nikdy neprotiřečí. Jeho vnuknutí nás nepovede proti Písmu ani proti našemu životnímu povolání. Nežádá po nás věci, které by nás odváděly od lásky k bližnímu nebo od našich povinností, spíše nám jejich plnění ulehčuje. Další kritérium nám dal v evangeliu sám Ježíš: „Strom se pozná po ovoci.“ (Mt 12:33).

Tam, kde působí Duch Svatý, nacházíme pokoj, radost, lásku, pokoru a jednotu. Naproti tomu zlý duch, který se rád po Bohu „opičí“, v nás zasévá zmatek, smutek, neklid nebo pýchu.

Je také dobré vědět, že Boží vnuknutí nás může zpočátku znepokojit – třeba proto, že nás volá k něčemu novému nebo těžkému. Zdrojem nepokoje je zde však náš vlastní odpor. Ve chvíli, kdy v srdci s Božím plánem souhlasíme, se v nás rozlije hluboký pokoj. Pokud v nás i po našem „ano“ zůstává úzkost a neklid, pravděpodobně to není hlas Boží. Právě v tomto vnitřním zápase objevujeme ticho, ve kterém Bůh přebývá.

Přímluva jako praktické cvičení

Jedním z míst, kde se naslouchání Duchu Svatému učíme velmi konkrétně, je modlitba – a zvlášť modlitba přímluvná.

Přímluvná modlitba není totéž co modlitba prosebná. Prosit můžeme za sebe i za druhé. A je to dobré. Přímluva se ale zaměřuje především na druhé. Rodí se tam, kde se setkává víra v Boha s láskou k bližnímu.

Věříme, že Bůh může jednat a zároveň nám záleží na konkrétním člověku. Možná máme někdy pocit, že modlitba je to nejmenší, co můžeme udělat. Že když už „nic jiného nezbývá“, tak se alespoň za druhého pomodlíme. Ale právě tady je potřeba změnit naše smýšlení. Přímluvná modlitba není náhradní řešení ani slabší forma pomoci. Je to skutečná duchovní služba. Dokonce je to zápas, který se odehrává skrytě.

Navenek není vidět, ale má svou váhu. Nepřesvědčujeme v ní Boha ani mu nepředkládáme hotová řešení. Spíš mu přinášíme člověka, jeho život, starosti i naděje a dáváme mu prostor, aby i skrze nás jednal.

A Duch Svatý je v tom všem klíčový. To on nás k modlitbě zve a připomíná nám lidi, za které se máme modlit. Když si nevíme rady, dává našim přímluvám konkrétní směr a učí nás, za co a jak se modlit. Skrze naši ochotu k modlitbě pak může Duch Svatý volně jednat – vkládá nám do úst povzbudivá slova. Učí nás, jak potěšovat, dává nám odvahu promlouvat k druhým a uschopňuje nás být prodlouženou rukou Boží lásky v tomto světě.

Letnice nám připomínají, že Duch Svatý byl dán každému z nás – ne jen pro výjimečné chvíle, ale pro každý den. Trpělivě čeká na naše „ano“, na ochotu nechat se jím vést. Nevnucuje se, ale jemně zve a doprovází. A když mu dáme prostor, může proměňovat i ty nejobyčejnější chvíle našeho života – v tiché modlitbě, v setkáních s druhými i v malých rozhodnutích, která postupně dávají našemu životu nový směr.

Pane, děkujeme ti za dar Ducha Svatého, kterého jsi nám dal, aby byl stále s námi. Duchu Svatý, uč nás naslouchat tvému tichému hlasu. Připomínej nám lidi, které máme nést v modlitbě a dávej nám odvahu se za ně skutečně přimlouvat. Když nevíme, jak se modlit, modli se v nás ty sám. Vkládej do našich srdcí i slov to, co je třeba, a veď nás k tomu, abychom druhým přinášeli pokoj a naději. Duchu Svatý, otevíráme se ti. Chceme říkat své „ano“ tvému vedení a dovolit ti, abys skrze nás jednal. Amen.

Nechej se vést Duchem Svatým

Chceš dát Duchu Svatému víc prostoru ve svém každodenním životě? Zkus si vybrat jednu nebo více z těchto výzev a aspoň týden se na ni zaměřovat:

Každý den krátká modlitba

Najdi si 5 minut ticha a začni slovy: „Duchu Svatý, přijď.“ Pak jen buď v tichu a vnímej, co se v tobě děje.

Když nevíš, jak se modlit

Zkus jen být v tichu a opakovat: „Duchu Svatý, modli se ve mně.“ I ticho může být modlitbou.

Naslouchání skrze druhé

Zkus být víc pozorný/á v rozhovorech. Ptej se Ducha Svatého: “Co chceš, abych slyšel/a?“ A nespěchej s odpovědí.

Jeden člověk na srdci

Popros Ducha Svatého, aby ti ukázal, za koho se máš modlit. Každý den na něj mysli v modlitbě.

Naslouchání v běžném dni

Zkus se během dne 2–3× krátce zastavit a zeptat se: „Duchu Svatý, co mi teď chceš ukázat?“ Nevymýšlej odpověď, jen buď chvíli v tichu.

Co se událo v našich farnostech

„Mše svatá“ bez kněze

Je neděle 22. března osm hodin ráno, jako každou neděli je samozřejmostí jít na mši svatou. Jako vždy vcházím na poslední chvíli do našeho nádherného kostela. Nedivím se, že je to kostel Svaté Rodiny. Protože jsme opravdu jedná velká rodina, někteří jsme si blízcí více, někteří míň, ale jedno je jisté, tvoříme společenství.

Každou mši svatou slouží a řídí jeden z našich kněží, a doteď jsem si nedovedla představit, že by tomu bylo jinak. A přece ranní bohoslužba tento den byla jiná. Pan kaplan má zdravotní problém a nemůže sloužit mši. Všichni, co jsme přišli na mši čekáme, co se bude dít.

Ministranti, kostelníci, akolyté začínají jednat. Je to úžasné a pro mnoho z nás nové. Cítím napětí v sobě i ve vzduchu. Kluci jsou perfektní – smekám.

Každý se trochu zapojuje a tvoří to obrovský celek, propojení. Je malinko cítit nervozita, ale to odhodlání a zodpovědnost ji tlačí do pozadí.

Jestli to byla pro nás pro všechny zkouška(?), tak jsme prošli jen díky vám – ministranti. Moc děkujeme, protože vy si zasloužíte jedničku s hvězdičkou. Kněz nám sice chyběl, ale „Kde jsou dva nebo tři shromáždění v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich“. (Mt 18,20) Jako bych Tě, Pane, viděla. Mirka

Láska nezná hranice

V pátek 27. března se uskutečnil 4. ročník **Extrémní křížové cesty** v Luhačovicích a okolí. Od kostela Sv. Rodiny po mši svaté vyrazilo asi osmdesát účastníků, z toho cca padesát pět přešlo i přes Kladnou–Žilín (nejtěžší úsek cesty) až do cíle. Celá trasa měřila 43,5 km.

Rádi bychom povzbudili další k účasti v příštím ročníku, proto vám přinášíme zpětnou vazbu, jak tuto nevšední křížovou cestu prožili její účastníci a jak na ni vzpomínají. Využili jsme krátkého dotazníku, ve kterém nám odpovědělo dvacet tři účastníků. Sedmnáct z nich potvrdilo, že během cesty cítili duchovní růst nebo změnu, i když třeba jen částečně.

„Šel jsem EKC poprvé a bylo to moc pěkné. Texty křížové cesty byly silné, hluboké a věřím, že mě hodně posunuly blíže k Bohu. Počasí bylo extrémní. O to víc se hodilo k této cestě… V Pozlovicích jsem se přidal ke skvělé tříčlenné skupince a vytvořili jsme moc hezké společenství EKC. Tato cesta pro mě měla hluboký význam a smysl.“ Marek, Hluk

„Byl jsem moc spokojený. EKC doporučuji každému minimálně jednou v životě. Být o samotě sám se sebou a Bohem. Odnesl jsem si klid, vyrovnanost a životní restart. Bůh byl všude kolem… Byl to pro mě velký zážitek, který zanechal silný dojem. Ještě jednou tisíceré díky.“ Robert Hanke

„Hluboký duchovní zážitek a absolutně jiný. Nedá se to ani moc popsat slovy. Jsem velmi vděčná, že to organizujete, je to neskutečný přesah, člověk si uvědomí spoustu věcí. Texty byly skvělé! Bohužel jsem nebyla úplně zdravotně v pořádku, takže celkově jsem šla se zapřením sil, ale stálo to za to!“

„Celý rok jsem se na tuto cestu těšila – ticho, vítr, sníh a do toho krásné rozjímání a dialog s Pánem. Ve svých 62 letech využívám každou příležitost a cestu, na kterou mě Pán povolává. Letos jsem šla EKC podruhé a celkově mě takřka nic nebolí. Nejvíce mě oslovilo, že jsem se zcela zřekla svého minulého života a odevzdala ho Bohu. Silným prožitkem byla jistota, že tuto cestu s námi absolvuje i sám Ježíš."

„EKC nám umožnila vystoupit z denního stereotypu, mít čas na zamyšlení o samotě. Zjistit, že lze zvládnout i náročnou trasu, kdy je vůle silnější než fyzické síly, které dochází." J+M

„Byla opravdu extrémní. Srovnala jsem si myšlenky v hlavě, dokázala jsem překonat únavu, zimu, bolest… Hluboce se skláním před všemi obětavými lidmi, kteří na nás čekali v noci v kostelech a nabízeli nám občerstvení. Díky moc za organizaci."

Věra Pinďáková

Terénní křížová cesta pro děti a starší

Po mši svaté v Luhačovicích se všechny děti i senioři nebo jen ostatní lidé, kteří chtěli jít, sešli před kostelem na křížovou cestu z Luhačovic do Pozlovic. Bylo nás asi dvacet pět. Trasa byla dlouhá kolem šesti kilometrů a vedla přes přehradu. Vše se zakončilo na faře v Pozlovicích, kde jsme si dali párek v rohlíku a čaj. Křížová cesta se mi velmi líbila, protože pro mě nebyla příliš náročná. Pro děti, které by nezvládly jít tu extrémní, je tato skvělá. I texty byly v dětské formě, což se mi velmi líbilo, že jsem to mohla pochopit.

Verča

Oslava Vzkříšení

Letos jsme měli možnost již popáté oslavit Velikonoční neděli s našimi farníky při společném obědě.

Tato myšlenka vznikla před několika lety během rodinné dovolené v Řecku. Po nedělní mši svaté jsme si všimli, že se farníci scházejí ke společnému obědu v připraveném venkovním prostoru místní restaurace. Velmi nás to zaujalo a zároveň nás to vedlo k zamyšlení, jak podobné společenství podpořit i u nás. Silným impulsem byla také zkušenost odloučení v době covidu, kdy jsme si o to víc uvědomili, jak je důležité být spolu.

Jsme velmi rádi, že se i letos přihlásilo tolik lidí a že společné setkávání má své místo v životě naší farnosti. Přáli bychom si, aby i tato akce přispěla ke vzájemnému porozumění a přirozené lidské komunikaci.

Poděkování patří všem, kteří se jakkoliv podíleli na hladkém průběhu celých velikonočních svátků.

Těšíme se na vás i v příštím roce.

Hynek a Markéta Prouzovi

Miloš Doležal u nás

V pátek 17. dubna 2026 večer bylo nutné snést do farního sálu všechny dostupné židle, aby přítomní mohli naslouchat vzácnému hostu. Tak velký byl zájem.

Začal se odvíjet životní příběh člověka, pracovitého a obětavého kněze, mučedníka, P. Josefa Toufara. Všichni v sále se snažili, aby jim z dlouhého, zasvěceného výkladu Miloše Doležala, doprovázeného fotografiemi, neuniklo ani slovo.

Není mým záměrem vyprávět, co se událo v Číhošti. To velmi poutavě vypráví Miloš Doležal v knihách Jako bychom dnes zemřít měli a Krok do tmavé noci.

Dovolím si však několik myšlenek. Josef Toufar vzhledem k rodinné situaci začal studovat, a to nejprve gymnázium a poté teologii, ve svých 26 letech! Dávno odvykl učení, pracoval v hospodářství. Jak velká musela být jeho touha stát se knězem! Jak obrovské úsilí to znamenalo! Co všechno musel překonat! Jen si představte, dospělý muž přichází mezi jedenáctileté primány!

Možné však je, že mu jeho dlouhodobý kontakt s mladými přinesl vzácné porozumění pro děti a mladé lidi při jeho kněžském působení a jejich náklonnost a důvěru k němu.

Studoval od podzimu 1928 do června 1940, kdy byl vysvěcen na kněze.

V roli kněze mu bylo dáno působit necelých deset let. Sedm let a osm měsíců v Zahrádce, odkud musel odejít. V Číhošti od dubna 1948 do 28. ledna 1950, kdy byl tajně v noci unesen. Zemřel 25. 2. 1950.

Jeho poslední slova byla: „Chci žít. Jsem nevinen."

Věřil tomu, že nevinný člověk nemůže být trestán. Jenže v té době nikdo nezkoumal skutečnou vinu. Jeho trýznitelé i jejich nadřízení dobře věděli, že je nevinen. Šlo však o to, podobně jako u celé řady dalších politických obětí, dosáhnout toho, aby se tito lidé přiznávali ke zločinům, o nichž neměli ani tušení. Jak je k tomu přinutit? Mlácením, hladovkou, mučením a týráním, fysickým i psychickým.

V případě Toufara bylo hlavním záměrem ukázat údajnou proradnost katolických kněží, ukázat katolickou církev v tom nejhorším světle a získat tak argumenty pro plánované kroky proti církvi.

Hlavní vinou kněze Toufara bylo, že byl dobrým, uznávaným a oblíbeným knězem! To bylo ovšem pro vládnoucí režim velké provinění!

Je dobré o těchto časech vědět. Čtěme knihy Miloše Doležala o minulosti. Vychází ze skutečných, spoustou dokumentů doložených událostí.

Závěrem chci moc poděkovat těm, kteří Miloše Doležala k nám přivedli. Doufejme, že se s ním budeme moci znovu setkat nad naší historií a poznávat ji.

Co nás ve farnostech čeká

Pátek 1. 5. / Luhačovice, Pozlovice
Otevřené brány 2026 – zahájení sezóny

Neděle 3. 5. / Pozlovice
Setkání s biskupem Antonínem Baslerem

- Mše sv. v 10.00, poté setkání s farníky

Neděle 10. 5. / Luhačovice
Žehnání pramenů s arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem

Čtvrtek 14. 5. / Luhačovice
Beseda s Jaroslavem Šebkem na téma: Hrdinou se člověk nerodí, ale stává

Pátek 15. 5. / Luhačovice
Setkání s biskupem Antonínem Baslerem

- Mše svatá v 18.15
- Poté setkání ve farním sále

Sobota 16. 5. / Luhačovice
Večer chval v 19.00

Sobota 23. 5. / Luhačovice
Vigilie ke slavnosti seslání Ducha Sv.

Neděle 24. 5. / Pozlovice
První svaté přijímání

Neděle 24. 5. / Kladná–Žilín
Svátek Panny Marie Pomocné

- Mše sv. ve 14.30 a žehnání kříže

Pátek 29. 5 / Luhačovice, Pozlovice
Noc kostelů

Sobota 30. 5. / Podhradí
Mše svatá a májová v 16.00

Neděle 31. 5. / Luhačovice
První svaté přijímání

Čtvrtek 4. 6. / Pozlovice
Boží Tělo – mše sv. a průvod k oltářům

Sobota 6. 6. / Pozlovice
Brigáda na faře

Neděle 7. 6. / Luhačovice
Boží Tělo

- Mše svatá v 9.00 na Lázeň. náměstí
- Poté průvod k oltářům

Sobota 13. 6. / Luhačovice
Přehlídka schol – Cantate

- Mše sv. v 11.00

Sobota 13. 6. / Svatý Hostýn
Děkanátní pouť

Sobota 13. 6. / Luhačovice
Večer chval v 19.00

Sobota 20. 6. / Pozlovice
Hasiči Pozlovice slaví 120 let

- Mše svatá v 11.00

Neděle 28. 6. / Provodov Maleniska
Pěší pouť farností

Drazí čtenáři, zde je možnost darovat libovolný příspěvek na činnost farnosti, která zahrnuje i vydávání Farních listů. Děkujeme

Farní listy. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice a Pozlovice pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, 763 26 Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: Bc. Klára Bětíková, Bc. Karolína Kunorzová, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona.
Své příspěvky můžete zasílat na **redakcefarnilisty@gmail.com** do 12. dne předcházejícího měsíce.

Pátek 29. května 2026

Kostel sv. Martina v Pozlovicích
Kostel Sv. Rodiny v Luhačovicích

NOC KOSTELŮ

POZLOVICE

Program:

- **Koncert Pěveckého souboru Janáček Luhačovice**
- **Beseda s Pavlem Máčalou, autorem knihy Farnost svatého Martina Pozlovice, o historii pozlovského kostela**
- **K individuální prohlídce bude otevřena kostelní věž a hrobka rodu Serenyi**
- Kostel bude otevřen 16.30–21.00

LUHAČOVICE

Program:

- 16.00–23.30 možnost návštěvy kostela
- **16.45–17.45 program pro děti**
- **18.15–19.00 mše svatá s hudebním doprovodem**
- 19.00–24.00 otevřená farní kavárna s nabídkou míchaných nápojů
- **19.20–20.20 Odvaha vyjít – cestovatelská beseda, farní sál**
- **20.30–21.40 varhanní koncert – Matúš Maraček, student Hochschule für Musik und Theater Hamburg a stipendista Cusanuswerk, varhaník u sv. Emerana v Nitře**
- **22.00–23.10 chvály se slovenskou worshipovou skupinou TIMOTHY**

HRDINOU SE ČLOVĚK NERODÍ, ALE STÁVÁ

KNIHA O KARDINÁLU TOMÁŠKOVI

doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D., DSc.

Docent Jaroslav Šebek patří k našim předním historikům, mnozí ho můžete také znát z televize Noe. Je odborníkem na dvacáté století a na česko-německé vztahy, problematiku nacismu a komunismu. Velkým tématem jeho prací jsou také církevní dějiny. Spolupracuje s Katolickým týdeníkem.

Naše beseda se bude věnovat osobnosti kardinála Františka Tomáška, o kterém docent Šebek napsal poutavou biografii. Jeho životní příběh nebyl jednoduchý, s nástupem komunistů byl tajně jmenován pomocným biskupem, zatčen, internován, donucen ke spolupráci s STB. V době normalizace postupné sbližování s disidenty, postupně se stával výraznou osobností v boji s tehdejším režimem. Ve svém dokumentu z 21. 11. 1989 uvedl, že požadavek potrestání viníků je zcela oprávněný. Bohužel mnozí viníci však potrestáni nebyli.
Máme opět možnost setkat se zajímavým hostem a inspirující knihou. Jste srdečně zváni.

14. KVĚTNA 2026 | 18:30 H | FARNÍ SÁL | LUHAČOVICE

Otevřené brány

Zpřístupnění významných sakrálních památek ve Zlínském kraji

Kostel sv. Martina Pozlovice

Květen–září

So: 13.00–18.00
Ne a st. svátky: 13.00–17.00

Kostel Sv. Rodiny Luhačovice

Květen–srpen

Út, st, čt, so: 9.00–12.00 a 13.00–17.00
Pá: 9.00–12.00 a 13.00–15.00
Ne: 13.00–17.00

Září

Pá: 13.00–15.00
So: 9.00–12.00 a 13.00–17.00
Ne: 13.00–17.00

V době církevních obřadů, koncertů a jiných akcí se od prohlídek upouští